

дошлия, а майката страхливо се прекръсти. Човѣкътъ спрѣ, свали шапката си и продума полека:

— Добъръ ви вечеръ, честити хора!

— Кой си ти?

— Азъ нѣмамъ никого на тоя свѣтъ, а имамъ много, много пари. Ти, както чухъ, си единъ беденъ, щастливъ човѣкъ. Защо ми е на менъ богатство, като нѣмамъ деца, нѣмамъ сърдце, което да запѣ проста, Божя пѣсень? Сега ще тръгна по свѣта, и искамъ да ти направя добро.

Той спрѣ за минутка, огледа смълчаната челядь и, като свали внимателно торбичката отъ рамото си, добави съ сжщия тихъ гласъ:

— Вземи това, честити човѣче. Следъ нѣкое време ще мина пакъ оттука, да видя колко си щастливъ. Вземи го, живѣй, защото ти имашъ чиста душа.

Матейко погледна торбата, погледна учудено лицето на непознатия и попита:

— Какво е това?

— Жълтици.

— Жълтици? Защо ми ги давашъ?

— Вземи ги.

Устата на бедния човѣчець сякашъ изведнажъ се сковаха. Той се мъчеше да проговори на чудния непознатъ, но езикътъ му не мръдна, устна не трепна. Само очитъ му шарѣха отъ торбата до лицето на непознатия. Тоя постоя още мигъ, повѣртѣ шапката си въ рѣцетѣ и полека, мълчаливо напустна двора. Когато вратникътъ отново изскърца следъ него, устата на Матейко се отвори. Дворътъ бѣше по-тихъ и пустъ отъ всѣкога. Мжжътъ и жената се спогледаха, погледнаха едновременно оставената торбичка и не знаеха какво да правятъ. По едно време най-малкото дете приближи, побутна торбичката и тя клюмна на страна, като посипа въ вечерната тишина златния звънъ на жълтицитѣ. Тогава Матейко стана, повдигна торбичката, разклати я